

TVÅ SMÅ HEMIÖSA

BERÄTTELSE
AF
KATE DOUGLAS WIGGIN.

Översättning från engelskan.

(Forts. fr. föreg. nr.)

"Nej, det ska jag säga dig, att jag behövs allihanda slags människor för att bilda världen. För min egen del, så kan jag då aldrig leva på det. Det är så tråkigt, att jag kaner mig precis som om jag gått omkring i solbeten hela dagen. Men nog finns det folk som kan stå ut med det, ejas skulle det väl inte vara några, som hölle på att ge ut sig ut. Borna i ju rätt snälla; men om de ha några snibb-riga näsborst och hvad för slags människor de är, och hvar barnet kommit ifrån och allt det där — det måste vi nu ta reda på, och det tänker jag blir inte så litet bestyr."

"Jag tror nog att du har rätt. Jag har verkligen tänkt på att skicka Jabe till staden i morgon." "Jabe! — Ja, då kommer han väl tillbaka nästa vår, tänker jag och hvem skulle då skott i bostaden. Åt oss i vinter, när det finns mer än tre kullar i hela byn? Men hvar för far du inte till staden själv, Vilda? Jabe Slocum har inte så mycket lif i sig att han kan ta reda på någonting som är värdt att veta."

"Det vore kanske bäst om jag reste själv, fastän inte lockar det mig just. Jag har inte varit där på flera år, ehuru jag nog borde se till mina ägodelar där emellanåt. Ack, kära du! Det ser ut som om vi aldrig mer skulle få någonting lugn! "Ja, kanske inte," sa de Samantha just som de körde upp för backen till bostaden, "men ha vi inte haft lugn och ro nog under långliga tider? Om bara lugnet vore det bästa vi kunde få här i världen, då kunde vi ju liksom gärna vara de där gamla korna, som gå borta vid vägen. För det finns då val ingen som har mer fredligt än en ko, om man vill se saken från den sidan."

De båda fruntimrarna gingo in i kyrkan med mer oro i sinnet än de skulle velat erkänna. Under den långa bönen — ty prästen kunde tala till Gud mycket långt om han kunde tala om honom — bad miss Vilda Herren att han ville skänka de små vandrarna något lampligare hem än Hvita gården, men att han, i fall han inte ville det, skulle låta sin tjänarinna få veta om det låge något kristligt uti att skicka dem till ett godt allmänt barnhem. Därefter påminde hon himlen om att hon testamentariskt mestadels sin för mögenhet till den yttre missionen — en åtgärd, som var ägnad att bekräfta hennes anspråk på att vara en nitisk medlem af den kristna kyrkan — så att hon kunde väl knappt klandras för det hon inte hade lust att uppta ett par fader och moderlösa barn i sitt fredliga hem.

Det är kanske inte ett undra på om en så bristfällig bör inte strax medförde den äskade upplysningen; men de skyddsgånglar, som tagit de liderlösa små i sitt hägn, låto icke miss Vildas sinne få vara i ostörd ro. Just som församlingen satte sig ned efter psalmen, och palmbladsljoffdravarna begynte flakta i luften, flog en svala in genom det öppna fönstret, och sedan hon flaxat fram och åter öfver predikstolen, gömde hon sig i en mörk vrå, där ingen annan gaf åkt på henne än de små gossarna i församlingen, för hvilka hon naturligtvis blef en oöfverlätlig välgärning. Men icke heller miss Vilda kunde sammanhålla sina splittrade tankar under predikan mera, än om hon varit en liten gecko. Hon var allt annat än vidgösklig, men hon hade sett den där svalan eller någon af dess förfader en gång förr. De hade lämnat modern sittande i sin högkarmade gungstol vid fönstret, med den stora familjebibeln och glasögonen på det lilla bordet bredvid sig. När de kommo hem från kyrkan hade de funnit henne sittande så som de lämnade henne, med ett småleende på läpparna, men tyst och liflös. Och genom

glaset på glasögonen, där de lågo på den tryckta sidan, läste Vilda de orden: Ty en fågel under himlen skall föra min röst, och den som har vingar skall förkunna budet; hon hade läst detta med förundran och värn af fullt hjerta ett streck under bibelspråket. Och nu flog svalan in igen, många år därefter. Hon kunde icke komma ihåg dagen eller månaden, men hon skulle aldrig glömma den sommarens ty det var den sista ljusa sommaren i hennes lif, den sista som den tacka Martha någonsin tillbragt i Hvita gården. Och nu var svalan här igen. Ty en fågel under himlen skall föra min röst, och den som har vingar skall förkunna budet. Miss Vilda såg ned i boken och försökte följa med hymnen, men skriftens språk kommo i hennes tankar i stället för den gode doktor Watts verser, och när den lilla orgeln hörd till efterspelet, hörde hon icke annat än:

"Ja, sparfen hafver funnit sitt hus och svalan sitt bo, där hon lägger sina ungar, nämligen dina altaren, Herre Zebaoth, min konung och min Gud."

"Liksom en fågel som flyr från sitt näste, så är en människa som vandrar ifrån sitt hem."

Och därpå traffe textens ord hennes förvirrade öron och väckte henne ur den ens drömmen blott för att låta henne falla in i den andra. Textorden voro handelsevis hämtade ur första episteln till Timotheus, första kapitlets femte vers: "Men summan af budet är att kärlek af ett rent hjerta."

"Det syftar på missionssällskapet," sade miss Vilda enst till sitt samvete, men i själva verket visste hon bättre. Prästen, texten — eller var det följde? — hade förkunnt henne både; men för stunden lämnade hon icke då till ett öra som ville höra eller ett hjerta som ville förstå.

TIONDE SCENEN.

Vid kvällsvardsbordet.

Moster Hitty kommer och "lagar opp" och ökar skvalderhistorienas mängd.

Moster Hitty, eller med andra ord Mrs Silas Tarbox var en så gladlynt och pratsom människa, som man gerna kunde få tag uti på en mils omkrets. Hon var laddad med ett riktigt förråd af "vettande" i nästan alla tänkbara ämnen; och inträffade en ovanligt tilldragelse, så växte hennes inbillningskraft i samma mån som intresset därfor och kunde göra saken vida större än den var. Hon var dock inte bara en vanlig skvalderkavring som sprang omkring med prat om kvallarna eller om söndagar; utan det var endast då hon fick nälen i hand eller ett tillklipningsbord framför sig, som hennes minne begaf sig ut på sina ändlösa utflykter öfver det förlutna fält. Hon kände hvar enda människas lefnadshistoria i hela trakten, ja, till och med hur det "kunde ha gått dem", och kunde uppräknat alla bybovinnans släkter.

Det var i skymningen på Hvita gården, och kvällsvarden stod så nära än vanligt framdukad på det gästfria bordet. Moster Hitty var alltid säker på en rundlig måltid, hvar hon kom. Ville man hushålla, så valde man inte då till den dag, då bysömmerskan kom för att sy; isynnerhet som den ofvannämnda frun tjänade allmänheten i stället för tidning.

Barnen hade ätit mjölk och bröd och voro ute i ladugården med Jabe och sågo hur han mjölade. Moster Hitty var vid ett förtärligt lynne, då hon tänkte på dagens fullbordade arbete. Af Doctor Jonathan Cummins gamla kapprock hade hon klippt till ett par korta byxor och en jacka åt Timothy, af Mr Jonathan Cummins regnrock en mycket bra

rock och af klockar Abijah Cummins linneamrock en ny jacka och väst för varmaren väderlek. Ägarne till dessa kläder hade varit döda i många år, men i genging blef någonsin förkastadt — och hvad den saken beträffar och hvad den saken beträffar också ganska litet bortglifvet — vid Hvita gården; och nu hade de gamla kläderna slutligen blifvit använda till ett nyttigt ändamål.

"I kväll tycker jag riktigt att maten skall smaka bra," sade moster Hitty, i det hon slog teet på tefatet och satte ifrån sig kopparna på den lilla blå "koppellirien"; "men jag har haft en sådan nerv-va k i ansiktet, att jag på mer än en vecka inte kunnat föra knifven till munnen. Edra kortbatter äro då alltid så väl lagade, miss Cummin! Jag så att Mrs Sawyer i förra veckan att jag tror hon läter sitt öxkött hänga för länge. Det blir nog gruffligt men, men jag tror knappast att det är helsosamt. För min del — som jag många gånger har sagt till Silas — så tycker jag om kött med någonting till. Mrs Sawyer hon sätter inte fram halften så mycket kött på bordet. Hon tror att det ser illa ut; men det gör mig inte en smula. Det gör mig hung- rig som en varg i stället. När jag dukar ett bord för frammande, då bollar jag upp så mycket jag kan, det tycker jag ser välvilligt ut och gör gästerna helt förlagna."

Mrs Southwick hon håller på med grundligt stök och rengöring öfver hela huset. Hon är då mer noga än nån människas på jorden kan behöfva vara, den kvinnan! Hon har lagt snäckor rundt omkring alla sina trädgårdsgruvor och fick ändå några öfver till en kulle i ett hörn, där hon ämnar sätta sin oleanderkruka. Och så har hon köpt en tageltygsoffa och fått ny pschymatta i formaket, och den gamla har hon lagt i gäst- rummet af gården. Hennes dotter har kommit hit ned från New Haven. Hon är gift i en af de för- namsta familjerna i Connecticut, Lobelia, och hon tar inte litet högt min på sig för det! Hon har styrt ut moderns formak med spegska- diener och jag vet inte allt hvad, och vill att det skall kallas sålong. Har ni nå'n sin hört sådana gale- skaper? "Salong!" sa jag till min gubbe, "hvilka skall vara där, männtro? Inga andra än flugorna, kan jag tro! Mrs Pennel har fått ny husjungfru — en utaf en utaf de där magra, bleklagda flickorna Smith från Karret — som se ut som om de vore uppfö- da med surmjölk. Hon ser så klen ut som om det väckte i ryggen bara hon vander på hufvudet. Och inte är hon just mycket kvick- tankt heller. Hennes mor skicka- de hälsningar och sa att hon nog tar upp sig och blir dukigare när hon blir riktigt fullvuxen. Men då blef Mrs Pennel rent af ursin- nig och sa att hon tänkte inte be- tala en flicka tre skilling i veckan för att hon skulle vaxa. Mrs Pen- nel känner sig visst mycket klen själv, ejas skulle hon aldrig tagit sig en tjänsteflicka; det är som att dra ut tanderna på diaken Pennel att han ska ge ut pengar för nå- gonting sådant! Han ser snedt på hvar bit flickan stoppar i munnen, och han blir riktigt sjuk af att se henne bli fet utaf hans matbitar. Det sigs att han har henne att torka morgonkaffesumpen på fön- sterbrädet för att sedan koka på den om igen på eftermiddagen; men för all del! Inte vet jag om det finns en smula sannhet i det, så jag vill visst inte säga det efter. Harom då'n så kom man till ho- nom, med subskriptionsistan till den nya likvagnen. Ty sorgligt nog, så behöfva vi verkligen en det är då visst och sant! För jag trodde då sannerligen inte, vid så- sta begrafningen, att de skulle få Mrs Strout frisk och sund i kyr- kogården. Jag satt och tänkte på, under hela vägen, hur hon skulle ha tagit vid sig, om hon lefvat. Hon var den allra ordligaste män- niska, som kunde finnas; hon var en Thomson, och alla Thomson'ar ä' ridda för sin egen skugga. Ivo- ry Strout äkte strax bikom lik- vagnen, och han sa att han hade hjärtat i halsgropen hela tiden, så ridda var han att den skulle gå sönder. Han hade väl just inte

mycken tröst af akten; kan jag tro? Han var nog inte litet för- rad öfver att han skulle åka i samma vagn som sin svartnosa! Prästen ordnade allihop och skref upp ordningen för processionen och satte honom tillsammans med gamla Mrs Thomson. Jag stod strax bredvid och hörde honom säga att han skulle väl göra det, efter som han var tvungen, men det kommo att förstöra hela akten för honom. — Men som jag sa, de kyrkorådet kom till diaken Pennel för att få bidrag till den nya likvagnen, och han ni tro, han ville inte ge dem en dollar! Han sa dem att han gaf fem dol- lar till den förra, för fjuga år sen, och han hade inte haft för en eis- nytta af den. Ja, det var just likt Pennel alltihop! Det är som gubben min säger, att om Guds nåd inte blefve oss alla gifven ut i penningar och för intet, så skulle då aldrig diaken Pennel ve- ta hvad det är! — Det sigs att Seth Thatcher har gift sig borta i Iowa. Hans mor grämer nära på ihjäl sig. Hon fick höra att han höll på att förföras sig med en flicka darute, och hon blef dödligt orolig för att det skulle gå honom som Lemuel och Cyrus, Thatchers pojkar ha aldrig haft nå'n tur med giftermål och de togo alltid sina missöden i karleksaffärer mycket hårdt. Ni vet att Cyrus satt i Mrs Thatchers fönster och vaggade fram och åter i gungsto- len i tio års tid, och nötte ut fem rottnestelar och till slut gunga- de han tvärt igenom anda ner i kallarn — och det allt för Crany Ann Swatts skull. Nå nå, jag hoppas hon får sin lön i en annan värld, för inte har hon fått den i den här; hon blef gift och har det bra och bor i Boston. Mrs Tha- cher hoppas att Seth skall komma och bosätta sig hemma. Hon är gruffligt ensam i det stora huset alldeles för sig själv. Hon borde ha någon till sällskap; för hon kan då inte se någonting annat än träd och kor från sina fönster. Jag har då väl aldrig sett på maken så toki! folk bygger sina hus — antingen lägga de dem precis in- vid vägen, så att man nära på kan trampa på dem när man går fram där, eller också lägga de dem långt bort vid nå'n gångstig, där fruntimrarna inte kunna se en människa, vecka ut och vecka in.

Joel Whiteous änka har nu ändligen fått ut hans pension, sen han var med i kriget 1812. Folk har behöft hela den långa ti- den för att afgöra det. I him- lens namn! som folk får då smör på brödet redan här i världen! Hon var hans fjärde hustru, och hon lefde inte tillsammans med honom mer än fjorton dagar, förr än han lade sig och dog. Jag tycker att styrelsen borde allt se upp med saker och ting litet no- gare. Tala om att Joel Whit- tens inte skulle ha skadat en mask! Han kom aldrig längre än till skraphörnet, och där klef han upp i ett träd eller gömde sig bi- kom en hönshur, nästans, till dess regementet hann ur sikte — Ja, en två, tre, fyra — Huldys var hans fjärde hustru. Först var det en Hodge från Hogges Mills. Den andra var Dorcas Doolittle, mors moster till Jabe Slocum; hon kunde inte så mycket som koka såpa, De cas. Och så var det Della Weeks, från låglandet; hon lefde inte länge. Det var nå'n ung som inte var bra med Delia; hon var en sådan där blodfattig, bleknosig stackare. Man kunde inte få henne varm, hur mycket man än försökte. Hon kunde sitta framför den språkande brasan i spiseln midt i hetaste röt- månen. Folket i kvarnen brukade säga att hos Whittens brän- des det mer ved och stickor, än i alla de andra hushållen i byn. Ja, efter Delias död kom det Hul- dys tur, och nu är det slutligen hon som fått lyfta pensionen. Huldys tog Joels död mycket hårdt, men jag tänker, hon kryar väl upp sig nu, när hon fått pengarna. Hon är fa-ligt blodig, Huldys, men hon har ett känsligt sinne. En dag tittade hon in vid middagsti- den, och satte sig till bords med Silas och mig. Ett, två, tre brast hon ut i gråt, när Silas bjöd hen- ne ett stycke sylta. (Forts.)

Vi kunna Spara Er pengar!

Om öfverrocken är "kantstött", Kostymen "alliten", Byxorna "knäsvaga" och Hatten "flottig", så kom till oss.

Bertkostymer	Goss-kostymer.	Var Öfverrockar.
Twed kostymer 7.50 Importerade 14 dollars kostymer för endast 10.00 "Worstel" kostymer 15.00 Prince Albert kostymer 7.50	Goss kostymer värda \$3.15. Värpriset 2.15 Goss kostymer värda \$1.25. Värpriset 3.00 Svart-min kostymer värda \$3.25. Vär- priset 4.00	Väl-svängde Raglanetter, kan ej öskas — Full längd, värda \$12.30. Vär pris 1.00 Den nya Gravenette frathenprof öfver- rocken. Ni får betala \$18 och \$20 på andra plåster, hos oss för i vår skott urval för \$16 och 14.00 VÄPNA PÅ ERT BESÖK.
Byxor.		
5.00 per att välja från vackra möster Twed 1.50 Gula byxor värda fullt ut 3.00, som passas endast 2.00 Vilka "Svart Bra d" lagret, fin vara, billigt för 85 cent 3.50 KOM OCH SE DEM. HÄLSA PÅ OSS.		

THE BLUE STORE

452 MAIN STREET, WINNIPEG.

Midt emot Post Kontoret

Orders från landsorten tyllas omsorgsfullt

Dr. O. Bjornson

Hör. WILLIAM & NENA.
Mottagningstid 1.30—3. 7—
8 e. m.
Telefon 89 & 1682.

Skand. Advokat

THOMAS H. JOHNSON,
Barrister, Solicitor etc.
Kontor: Room 207, McIntyre Bldg
MAIN STR.
P. O. Box 423.

En god tid-

mättare är värd att hafva. Våra ur och klockor äro säkra. Just sådana som passa Eder smak och börs. Juveler pryda alltid om de äro smakfulla. Det är sådana vi sälja. Kom och bese våra ringar.
THOMAS J. PORTE,
Juvelerare.
404 Main str., Winnipeg.

Logen No 10

Framtidsens Hopp

af I. O. G. T.
möter hvarje lördags afton kl. 19
i Northwest Hall, hörnet af Ross
Isabel str.Alfr. Egnell, L. D
402 Henry str.

Winnipeg Business College.

Educate Business

Vi utbildar till affärsskicklighet. Vi undervisa i det s. k. Budget systemets BOKHÄLLERI, samt alla till en HANDELSKOLA hörande ämnen. Skrif efter, eller besök oss för vidare upplysningar.
Aftonskolan för dem, som önska lära sig engelska språket.
G. W. DONALD,
Sekreterare.

W. J. GUEST

Fish market
SILL och annan
Fisk, FJÄDERFÄ, VIL-
LEBRÄD och ÖSTRON.
600 Main Street
Winnipeg. Man.

Leons Jernhandel.

är platsen för järnvaror och möb-
ler. Lastvagn eller lastvagn af
varor anlända. Kom och se våra
priser. Tre sofrumsbänkar \$14.00.
Matsalskänk (side board) \$10.00.
Järnsäng med resår och madrass
\$8.00. Priser tillfredsställande
för hvar och en. Kokspisel no 9
\$13.00. Lufttata kaminer från
2 till 10 dollars. Destons 26 tums
handsåg \$2.00. Stanleyhyvel
\$1.35. Handysa 50 cent. Stål-
hammare 40 cents. Speciell låga
iser & verktyger.

LEONS,

605-6-7 Main Street

Ögonen

böra väl bevaras under alla åldrar
och förhållanden. Märk nog att
ögat provas noggrant innan glasö-
gon användas. Hufvudvärk och sve-
da i ögonen garanteras vi att kureras.
Winnipeg Optical Co. 414 Main st
den största och uteslutande glasö-
gonaffär i Nordvästern.Dr. Phair Mansger,
Tel. 152.
McIntyre Block.

Crotty, Love & komp.

Grundadt 1879

Real Estate Agentur.

Farmland i alla delar af Nordvästern till låga
priser och lätta villkorStads Egendomar, den största föteckning
på Hus och TomterBRAND FÖRSÄKRING - LÅN Å EGENDOM.
Besök vårt kontor

515 Main Street. - Winnipeg.

Midt emot City Hall

Nygifta

Som önska börja sitt hushåll
rigtigt skulle använda OGIL-
VIE'S mjöl, och slippa gråla
om dåligt bröd. Detta mjöl är
öfverträffadt för alla ändamål
hvar till mjöl begagnas.OGILVIES HUNGARIAN
Mjöl är bäst.
Ogilvie's äro Kungl. Hof.
leverantörer.

ALLAN LINIEN.

KONGL. POSTANGFARTYGEN:
Tunislan dub. propel. 10,576 tons Corinthian 6,500 tons
Bavarian d.o. 10,376 " Pretorian 6,000 "
Ionian d.o. 9,000 " Parisian 5,500 "Speciella bekvämligheter för tredje
klassens passagerare.
Hytter för 4 och 6. Elektrisk belysning. God och väl-
lagad mat vid dukade bord.
Sängkläder och matkärl, hvilka rengöras af bolagets up-
passare, tillhandahållas fritt.Billigaste biljettpriser till och från Ameri-
ka. Svensk talande agent möter hvarje till
Amerika ankommande ångfartyg, meddelande
behöfliga råd och upplysningar.Skrif till eller besök närmaste Allan Liniens agent
H. & A. ALLAN, Montreal, ELLIS & GROOMAN, Calgary, Alta.
W. P. F. CUMMINGS, C. P. R. Winnipeg, Man. eller någon
annan, af bolagets många agenter.
OBS. ALLA C. P. R. AGENTER I VESTRA DELEN AF
CANADA UTFÄRDA BILLJETTER FÖR ALLANLINIEN.

FOR GOOD HEALTH

To preserve or restore it, there is no better prescrip-
tion for men, women and children than Ripans
Tabules. They are easy to take. They are made
of a combination of medicines approved and used by
every physician. Ripans Tabules are widely used by
all sorts of people—but to the plan, every-day folks
they are a veritable friend in need. Ripans Tabules
have become their standard family remedy. They are
a dependable, honest remedy, with a long and success-
ful record, to cure indigestion, dyspepsia, habitual and
stubborn constipation, offensive breath, herburn, dizzi-
ness, palpitation of the heart, sleeplessness, muscular
rheumatism, sour stomach, bowel and liver complaints.
They strengthen weak stomachs, build up run-down
systems, restore pure blood, good appetite and sound,
natural sleep. Everybodi derives constant benefit from
a regular use of Ripans Tabules. Your druggist sells
them. The fivecent packet is enough for an ordinary
occasion. The Family Bottle, 60 cents, contains a
supply for a year.

R. J. PAIN'S

Gynna våra annonsörer